

Scriobhadh an achainí seo roimh an *gComhthionól Ginearálta faoin Ilteangachas*, a tionóladh sa Sorbonne (Páras) ar 26 Meán Fómhair 2008, agus léadh go poiblí í ag Paolo Fabbri.

Is iad na chéad sínitheoirí ná: **Adonis; Vassilis Alexakis; Etienne Balibar; Tahar Ben Jelloun; Yves Bonnefoy; Barbara Cassin; Michel Deguy; Emmanuel Demarcy-Mota; Claude Durand; Umberto Eco; Paolo Fabbri ; Maurizio Ferraris; Michèle Gendreau-Massaloux; Ghislaine Glasson Deschaumes; Yves Hersant; François Jullien; Julia Kristeva ; Eduardo Lourenço; Amin Maalouf; Robert Maggiori; Federico Mayor ; Ariane Mnouchkine; Edgar Morin ; Manoel de Oliveira ; Jacqueline Risset; Fernando Fernandez Savater; Antonio Tabucchi ; Jürgen Trabant; Heinz Wismann**

Achainí do pholasaí Eorpach aistriúcháin

Murar mian leis an Eoraip a dúchas a shéanadh, ní thógfar í gan meas a thabhairt ar iolracht a cuid teangacha. Tá dhá bhealach ar fáil di: an pobal ar fad a spreagadh le húsáid a bhaint as ‘canúint idirbheartaíochta’ le teagmháil a éascú, rud a ghinfeadh baol bochtaithe chomhchoitinn, sin nó ceiliúradh a dhéanamh ar an éagsúlacht theangeolaíoch agus í a ráthú le tuiscint chómhalartach níos fearr agus le fíorchaidreamh a cheadú.

Tá an tAontas Eorpach, taobh istigh dá chuid teorainneacha sealadacha ar aon nós, tar éis saorghluaiseacht na n-earraí, an chaipitil agus na ndaoine a áirithiú. Tá sé thar am go dtabharfadh sé faoi ghluaiseacht an eolais, na saothar agus na samhlaíochta, ag déanamh teagmhála arís ar an tslí sin le tréimhsí torthúla stair na hEorpa. Tá sé thar am ag muintir na hEorpa foghlaim conas labhairt le chéile ina gcuid teangacha féin. Má chothaítear teangacha na hEorpa beidh sin ina chabhair le go ndéanadh saoránaigh Eorpacha athmhuintearas leis an Eoraip. Tá ról polaitiúil bunriachtanach le cur i gcrích ag cúrsaí aistriúcháin sa mhéid sin.

Óir ní ionstraim chumarsáide ná seirbhís amháin atá i dteanga; ní oidhreacht ná ionannas atá le caomhnú amháin atá inti ach an oiread. Eangach éagsúil a chaitear thar an domhan atá i ngach teanga, ní hann di ach amháin sa tslí ina mbíonn sí ag idirghníomhú le teangacha eile. Nuair a aistrítear cuirtear le haonaracht na teanga foinsí agus na sprioctheanga: ní mór dhá theanga a thuiscint, ar a laghad, le tuiscint go bhfuilimid in ann ceann acu a labhairt.

Ós rud é go sáraíonn an t-aistriúchán ionannais agus taithí ar dhifriochtaí ní mór go mbeadh sé i gcoir an spáis phoiblí Eorpaigh a bhfuil sé de dhualgas ar chách é a thógáil, ina chuid diminsean saoránach agus institiúideach, ina chuid eilimintí cultúrtha, sóisialta, polaitiúla agus eacnamúla.

Sin an fáth a bhfuil an achainí seo á déanamh againn do chur i bhfeidhm fíorpholasaí Eorpaigh don aistriúchán, a bheadh bunaithe ar dhá phrionsabal: rannpháirtigh agus eárnálacha uile an tsaoil chultúrtha a shlógadh (oideachas, taighde, aistritheoirí, foilsitheoirí, na healaíona, na meáin chumarsáide); dinimic inmheánach an Aontais a struchtúru chomh maith lena chuid

polasaithe seachtracha, ag ráthú go nithiúil go gcuirtear fáilte roimh theangacha eile san Eoraip agus go spreagtar tuiscint faoi theangacha na hEorpa i dtíortha eile an domhain.

Le cabhair an aistriúcháin bainfidh an tionscadal Eorpach leas as fuinneamh athnuaite.